

Znameniti sta tudi števili 220 in 284. Povej, s katerimi števili lahko deliš število 220? Ta števila so: 1, 2, 4, 5, 10, 11, 20, 22, 44, 55, 110. Seštej ta števila ($1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 11 + 20 + 22 + 44 + 55 + 110 = ?$), pa boš dobil 284.

Število 284 je pa deljivo z: 1, 2, 4, 71, 142. Seštej ta števila ($1 + 2 + 4 + 71 + 142$)! Kaj boš dobil? Ravno 220.

Napiši ulomek, ki je vedno enak, če ga tudi obrneš narobe. Ta ulomek je $\frac{6}{79}$.

Zapiši si števila, ki bodo za eno tretjino večja, če je boš obrnil narobe! Ta števila so: 6, 66, 666 itd.

Pa ne, da bi bili že zaspani? Gorka peč vas mori? Naj pa neham. Malo smo se poigrali s števili. Zdaj pa sladko zaspančkajte!

J. E. Bogomil:

Nevoščljivci.

Robinčev Jožek je šel letos v Ljubljano k sveti birmi. Tam je imel strica. Bogat je bil in Jožka je imel rad. Ni bilo posebnih težav in izgovorov, ko so ga mati naprosili za botra.

»Obleko mu boš napravil, pa bo fant vesel. Še za obleko bi te ne prosila; pa saj veš, kako je pri nas.«

In stric je bil zadovoljen.

Že v soboto pred Binkoštni so mati peljali Jožka v Ljubljano. Tam ga je čakala nova obleka. Kar čisto prav mu je bila.

Popoldne po birmi sta šla s stricem malo pogledat po Ljubljani. Prišla sta pred šentpetersko

Zdajle pa!

vojašnico. Ondi so imeli vojaki svoje vaje. Stali so v dolgih vrstah, korakali sem ter tja in naenkrat — na eno samo besedo — kar obstali, kakor bi bili pribiti. Med korakanjem pa je eden vojakov ropotal na boben, drugi je pa trobil na svetlo — Jožku se je zdelo, da zlato — trobento.

Jožku je bilo vse to silno všeč. Ko sta se s stricem vračala drugi dan na kolodvor mimo prodajalne, kjer so prodajali otroške igrače, je zagledal Jožek med igračami boben, trobento in vojake. Kar obstal je.

»Stric, pogledjte no!«

»Kaj pa?«

»Majhne vojake! Kako so lepi.«

»Ali so ti všeč?«

»Pa kako! Ker so tako lepi.«

»Ali bi jih rad imel?«

»Rad, rad! Oh, stric, kupite mi jih!«

»Ne vem. Obleko sem ti že napravil, zdaj pa še vojake — preveč bo.«

»Stric, bom pa obleko vam pustil. Kar imejte jo! Samo vojake mi kupite!«

Toliko časa je prosil Jožek, da je preprosil strica.

Vrnil se je iz Ljubljane z novo obleko in z dobro oboroženo vojsko v papirnatem zavitku.

Od tistega časa pa ni bilo več miru na Robinčevem dvorišču. Tutututum! je venomer pela trobenta; tatam-tatam! je ropotal boben. Vmes je pa kričal Jožek nad vojaki, kakor je slišal kričati v Ljubljani. Najbolj je pa kričal, če je kdo izmed njegovih bratcev hotel vzeti kakega vojaka v roko. Ne in ne! Vzel ga bo, ubil ga bo, glavo mu bo odlomil! Ne in ne! Samo najmlajši Tonček je smel k njemu, drugi

pa nihče. Tega je imel za poštenega, drugim pa ni zaupal prav nič.

Tutumtutum!

Tatam-tatam-tatam!

»Kar ušesa me že bole,« so se jezili mati. »Kako da mu je kupil to neumnost! Otrok je otrok; pa bi moral imeti vsaj on nekaj pameti.«

V bratovskih srcih pa se je oglašala nevoščljivost. In ta nevoščljivost je mislila, da bo celo materi ustregla, če ustavi komandiranje na dvorišču. Bratci so jeli kovati zaroto: kaj bi Jožku naredili.

Tretji dan so bili domenjeni dodobra. Pod hišnim pragom, kamor so vodile kamenite stopnice, je bila vojaška vaja.

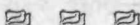
»Tu-tu-tu-tum!« je pela trobenta. Premalo sape je imel še Tonček, da bi bil dostojno zatrobil. Jožek je pa kričal nad vojaki in nad Tončkom, češ: »Nikoli več ne boš trobil, če boš tako grdo! Vojaki nič ne vedo, kaj trobiš.«

V višavah nad glavami se je pa zbirala nevihta. Štirje bratci so v potu svojih obrazov prinesli in privlekli in pritiščali iz veže več kot pol škafa vode.

Treba samo še ugodnega trenutka. In pomeriti se tudi mora, da voda ne pljusne kam drugam. Škoda, da bi bil tak velik trud zastonj — — Zdajle pa — bušk! — — In drrr! — v varno skrivališče!

Voda je nenadoma in dobro napravila svoje delo. Jožkova vojska je bila pobita. Vojaki na tleh in izgubili so tudi velik del svoje lepote. Jožkova ljubezen do njih se je potem močno ohladila. Materi so se ušesa počila. Zavratni napadalci so bili pokregani, in Jožek je bil do solnčnega zahoda huden.

Drugi dan so se smeli pa s politimi in pobitimi vojaki že tudi drugi igrati. Samo trobentanje si je izgovoril Jožek. Dokler niso mati nekega dne vsem nevoščljivcem pobrali vso ropotijo in zaprli v skrinjo.

Miladin:

Če bi bil jaz solnček, mamica . . .

Če bi bil jaz solnček, zlatoličen in gorak, kakor ga vidim gori na visokem, modrem nebu, mamica, vedno bi hotel tako lepo in toplo sijati, da bi bila zmiraj pomlad, polna pisanih rožic in prijaznih ptičic, in pa, da bi se ti vedno smehljala, mamica moja!

Kadar mi kuhaš mlekce za zajutrek, bi že zjutraj objel z žarečimi rokicami lonček, da bi mlekce samo zavrelo in bi ne bilo treba tebi tako zgodaj vstajati, mamica moja!

In če bi bil jaz solnček, mamica, bi te z zlatimi, svilnatimi žarki božal po licu in bi te odel tako toplo, da bi te nikdar ne zeblo, in bi vso noč sladko spančkala. Saj ležeš včasih vsa trudna pozno zvečer in zjutraj zgodaj vstaneš.

Ko bo pa prišla mrzla zima z ledenim kožuhom, bi te tudi nikoli ne zeblo, mamica, ker bi bil vedno pri tebi in bi samo tebe grel, ker se trudiš tudi v mrazu, da mi daš vsega, kar potrebuje moje borno telesce, mamica zlata.

Najlepšo zlato krono bi ti spletel iz bisernih žarkov in bi ti jo del na glavo, da bi bila ti najlepša. ki si najboljša mamica meni, kar jih je na vsem lepem svetu mamic dobrotnih — — —

